

радянська пропаганда, через що у людей відбирали власну думку і нищили особистість в цілому. Незважаючи на те, люди приділяли багато часу культурі. Створювалися хори, ансамблі, духові оркестри. Селяни намагалися зберегти в собі українську культуру.

Список використаних джерел:

1. *Бібліотечні архіви села Вищі Верещаки.*
2. Сухина І. К. Завжди в строю / І. К. Сухина. – Олександрія, 2007. – 48 с.
3. Історія міст і сіл Української РСР: В 26 т. Кіровоградська область. Інститут історії. – К.: Голов. ред. УРЕ АН УРСР, 1972. – 816 с.
4. Усні розповіді Пелихи Оксани Петрівни, Здоровцова Максима Дотосійовича, Каракоця Анатолія Миколайовича, Каракоця Миколи Трохимовича, Піхоцької Кілі Карпівної та Сухини Івана Карповича (*Записані Караковцем Д.А.*)

*Карпенко Андрій Володимирович, слухач магістратури
факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Алексєєнко Ірина Вікторівна, д.п.н., проф.*

РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬО-ІНТЕГРАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ: УКРАЇНА ТА СВІТ

Розвиток України, у загальному контексті європейської інтеграції, та приєднання України до Болонського процесу, передбачає розбудову національної системи вищої освіти з урахуванням загальних принципів побудови систем вищої освіти Європейських країн. Процеси інтеграції України до світового освітнього простору зумовлюють необхідність підготовки фахівців високого рівня, здатного до реалізації усіх видів професійної діяльності, зокрема, дослідницької.

Концепції університетської педагогічної освіти є предметом дослідження таких науковців як: А. М. Алексюк, Л. С. Нечепоренко, В. В. Сагарда, О. В. Глузман, В.І.Луговий, В. К.Майборода, Л. П. Пуховська, В. Є. Берека, В. І. Бондар, О. Г. Мороз, З. І. Сліпкань та інші.

Основним змістом діяльності вищих навчальних закладів України стає формування нового освітньо-виховного середовища, що передбачає: зміну організації і змісту освіти з метою інтеграції у світовий освітній простір; оптимізації кадрового забезпечення та комплексного вдосконалення професійної майстерності педагогів, через опанування інноваційними і дослідно-експериментальними видами діяльності, на досвіді Європейських країн.

Так, наприклад у Італії вища освіта має гіпертрофований університетський і малий не університетський сектори, більшість закладів державні. На університети покладено здійснення розвитку наукових

досліджень; складання плану розвитку університетів; розподілення коштів між закладами згідно з критеріями закону; координування участі Італії у міжнародних програмах.

Вищі навчальні заклади у Латвії мають університетський та неуніверситетський тип. Професійна вища освіта представлена першим рівнем вищої професійної освіти, виконання програми якого призведе до встановлення IV рівня професійної кваліфікації, а також другим рівнем, що забезпечує високу професійну кваліфікацію та можливість проведення науково - дослідних досліджень у певній галузі. Тривалість таких програм не менше чотирьох років.

Вища освіта Німеччини поділяється на такі групи: університети (класичні, технічні, загальноосвітні), а також спеціалізовані заклади університетського рівня (вищі школи для підготовки вчителів, теологів, лікарів тощо) (група А); вищі фахові школи зі спеціалізованою фаховою підготовкою, (група В); вищі школи (коледжі) мистецтв і музики (група С).

Університети (Wissenschafliche Hochschulen) об'єднують заклади трьох типів. Більшість має класичну структуру та такі завдання: проведення наукових досліджень, навчання, підготовка кадрів вищої кваліфікації, присудження хабілітації (докторат-2) для заміщення посад завідувачів кафедр. Стандартне навчання триває щонайменше чотири роки. Педагогічні вищі педшколи готують учителів для нижчих рівнів освіти та спеціалізованих шкіл. Злиті з університетами, збереглися як окремий вид лише у трьох землях (Баден-Вюртемберг, Шлезвінг -Гольштейн, Тюрінгія).

Отже, з вищесказаного можна побачити, що освітня та наукова діяльність Європейських вищів полягає у застосуванні дослідницької ініціативи студентів, тобто направлення їх на пошукові роботи, що закладають основу для подальшого осмислення і розвитку правових знань, успішного застосування набутих знань на практиці. Впровадження інноваційних технологій у навчальний процес допомагає готувати висококваліфікованих, конкурентноспроможних спеціалістів, здатних виконувати складні науково-дослідницькі, фахово-прикладні й творчі завдання.

Звісно, що робота, яку виконують слухачі магістратури українських вишів, далека від серйозної науки, про те їй властиві багато ознак науковості: так слухачі магістратури під керівництвом наукового керівника визначають апарат дослідження; роботу проводять на основі глибокого аналізу явища, яке підлягає дослідженню; за допомогою відомих методик визначають рівень і характер впливу причин на явище, яке вивчають; здійснюють аналіз отриманих результатів; роблять висновки, презентують роботу.

Результатом є проведення дослідження, виступи на науково - практичних конференціях, публікації в наукових виданнях та ін. Ефективність таких заходів залежить від цінностей та установок слухачів магістратури: упевненість у необхідності проведення дослідження, високий рівень теоретичних знань, дослідницькі компетенції молодих науковців та ін[5]

Наукової роботи слухачів магістратури педагогічної освіти належить науковому товариству магістрантів, студентів (курсантів, слухачів), аспірантів,

докторантів і молодих вчених, яке є частиною системи громадського самоврядування в університеті та об'єднує молодих науковців, які беруть участь у науково-організаційній та дослідній роботі кафедральних проблемних груп і гуртків, наукових структурних підрозділів університету (центрів, лабораторій) [2]

Наукове товариство об'єднує слухачів магістратури університету, які займаються науковою роботою незалежно від її напрямів і форм. Брати участь у роботі наукового товариства може будь-який магістрант, який виявляє здібності до науково-дослідної діяльності. Координує цю роботу рада наукового товариства, що складається з викладачів – керівників наукових товариств інститутів. Члени ради допомагають в організації магістрантських конференцій, олімпіад, конкурсів, підготовці запитів для отримання грантів, відборі кращих майбутніх магістрів для участі в наукових заходах.[4]

Тому, науково-дослідна діяльність слухачів магістратури спрямована на розвиток у майбутніх педагогів та науковців здібностей до пошукової, дослідницької діяльності, творчого розв'язання навчально-виховних завдань в освітніх закладах, а також формування вмінь та навичок застосування дослідницьких методів для розв'язання практичних питань навчання і виховання.

Отже, удосконалення й модернізація системи фахової підготовки у вищих навчальних закладах України є надзвичайно важливою науково-освітньою проблемою, яка має вирішуватись на державному рівні з урахуванням зарубіжного освітнього досвіду.

Створення інноваційного науково-освітнього середовища у вищій школі передбачає якісне оновлення змісту і форм навчання через органічне поєднання навчальної і науково – дослідницької роботи, теорії з практикою, класичних методів викладання з інноваційними, широкої та фундаментальної підготовки фахівців із вузькопрофільною спеціалізацією, що дозволить забезпечити універсальність, багатоплановість, гнучкість та ефективність сучасного навчального процесу.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про вищу освіту» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2984-14>.
2. Український тлумачний словник [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// language.br.com.ua/](http://language.br.com.ua/).
3. Вітвицька С. С. Основи педагогіки вищої школи: Підручник за модульно-рейтинговою системою навчання для студентів магістратури/ С. С. Вітвицька. – 2-е видання. – Київ: Центр учбової літератури, 2011.– 384 с.
4. Вітвицька С. С. Педагогічна підготовка магістрів в умовах ступеневої освіти: теоретико-методологічний аспект: Монографія / С. С. Вітвицька. – Житомир: Видавництво: ЖДУ імені І.Франка, 2009. – 436 с
5. Освіта ХХІ століття : професійно-педагогічний аспект : Збірник науково-методичних праць студентів магістратури / За заг. ред. проф. С.С. Вітвицької, доцента кафедри педагогіки Н.М. Мирончук. – Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. – 240 с.